

Ignacijev put

INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE
ISSN 1331-8500 • 2010/2 • GODINA XXV. • BROJ 45

Sadržaj

Božićno razmišljanje	
Tajnovitost Božića	4
Aktualno	
Petar Perica, SJ.....	6
Najava godine	
Rudera Boškovića.....	9
Naši apostolati	
Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika.....	11
Naši suradnici	
Studij na Jordanovcu	
Amor veritatis!.....	15
Tečaj njemačkoga jezika u Beču	17
U formaciji	
Zajednica p. Gabrića u Slovačkoj.....	20
Zemlja polumjeseca i zvijezde i sveta zemlja Crkve.....	21
EJIF	22
Dan ignacijske duhovnosti...	23
Naši novaci	24
Naši mladomisnici.....	26
Novi đakon.....	28
Naši slavljenici	29
Duhovna zvanja	
Pridruži nam se.....	31
Naši pokojni.....	32
Naša izdanja.....	34
Izdvojeno	
Iz Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku	35

IGNACIJEV PUT *
INFORMATIVNI LIST ZA
PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE *
ISSN 1331-8500
2/2010., broj 45, godina XXV.

IZDAVAČ:
Provincijalat Hrvatske pokrajine
Družbe Isusove
Palmotićeva 31,
HR-10001 Zagreb, p.p. 669

GLAVNI I ODGOVORNİ UREDNIK:
p. Miroslav Čadek, SJ

UREDNIČKO VLJEĆE
Peter Buša, Tvrtno Krželj,
Šimo Marinović, Zvonimir Marinović,
Tomislav Rukavina, Pero Vladić

UREDNIK: Tomislav Magić

LEKTURA: Anda Jakovljević

SLOG: Zlatko Šarec

ignacijski.put@gmail.com
www.ffdi.hr/ignacijski-put

Svoje dobrovoljne priloge možete
slati na račun:
"Hrvatska pokrajina Družbe Isusove
(za IP)"
Zagrebačka banka
Br. 2360000-1101576399

Slika na naslovnoj stranici:

Crkva sv. Ignacija u Dubrovniku,
glavni oltar

Slika na poledini: Rođenje Kristovo,
vitraj (foto: Joseph Bogdan)

Dragi čitatelji Ignacijske puta, dragi prijatelji!

I ovoga čemo Božića poslušati poznati nam izveštaj o prvo-
me Božiću. Riječ je o političkoj naredbi s birokratskim i glo-
balnim implikacijama. Zapovijed o popisu naroda mobilizira sve stanovnike jednoga imperija – sve do najzabitijega
djelića! Uvijek je cilj političkoga birokratizma isti – putem
poreza osigurati dobit bez obzira na pojedinca... Reći ćemo:
videna, tužna i duga priča. U politički kontekst upada nešto
privatno... No ni to nije idilično. Trudna žena, dvoje putni-
ka... Štala i rođenje jednoga djeteta u za nas neshvatljivim
okolnostima... Objektivno gledajući – prava katastrofa. Je
li to Božić? Je li to onaj emotivni naboj koji u nama bude

sjećanja iz mladosti: okićeni bor, darovi, obitelj oko blagdanskoga stola...?

Božić je uvijek u nekomu realnom kontekstu. Možda bi tako naše izveštje o Božiću
ove godine moglo započeti: u godini križe i recesije, u godini socijalnih rezova, korupcijskih škandala, političkih i inih potresa i pretresa, slavimo Božić... Usred križe
mojeg braka, gubitka posla, u godini moje boli i tuge za pokojnom dragom mi oso-
bom koja će mi posebno nedostajati ovih blagdanskih dana... u godini sveopće križe,
kada će naš blagdanski stol biti prazniji – slavimo Božić.

Postoje različite križe. One kozmičke i one osobne. Redovito se pojavljuju iznenada
kao prirodne i klimatske katastrofe, ili bolešine i razočaranja, neispunjeni životi
snovi i očekivanja... Sue su to uzročnici našeg egzistencijalnog straha, osjećaja
besmisla, osobne frustracije... Postoje i križe u nama: križe dozrijevanja, puberteta,
srednjovječnosti, umirovljenja i starosti... U biti kriза je nešto stješnjavajuće, nešto
što prekida očekivani tijek života, križa planove i rastače životne šanse, nešto što
pokazuje da naš mali privatni, ali i veliki globalizirani svijet nije dom snova i kuća
kruha...

To svakako nije Božić! Istina, Bog uvijek iznenađuje križni, stješnjeni, preokrenuti
svijet – globani i osobni. On ne dolazi k eliti nego k prezrenima. Želi dijeliti život s
onima koji su u tami, koje nitko ne vidi, na koje nitko ne misli... To je njegova opci-
ja... Tako on ulazi u ljudsku, našu povijest. Osjetljava noć, noći našega života, noć
strahova i beznada, gladi i grabeža, grubosti i rana, križa i lomova... Čini to zato
što je ON u svojoj biti LJUBAV, a bit je pak ljubavi da se mora izraziti, utjeloviti.
Dakle, svojim utjelovljenjem, učovječenjem, svojom ljubavlju, Bog nam je pokazao
naše dostojanstvo, našu vrijednost. Otvorio nam je Nebo iz kojega do nas dopire zov
betlehemskega andela i radost priprostih betlehemskega pastira. Podîte i vidite – danas
vam se u Betlehemu rodio Spasitelj!

A Betlehem? To nije ime – to je program. Naime, u prijevodu Betlehem znači "kuća
kruha". U Betlehemu nam se, dakle, nudi "kruh koji je s neba sišao", Spasitelj, izvor
smisla, dostojanstva i vrijednosti svakoga ljudskog života.

Dragi prijatelji! U ime Hrvatske pokrajine Družbe Isusove želim svima radostan
Božić i blagosloviju novu 2011. godinu.

p. Ivan Koprek, SJ,
provincijal

Tajnovitost Božića

p. Ivan Macan, SJ

UIsusovu su se rođenju očitovali "dobrebitost i čovjekoljublje" Božje. Tu se obistinjuje stara biblijska riječ da je čovjek već tamo od svoga stvaranja slika Božja. Čovjeku je dana moć da bude Božji partner, sugovornik i suoblikovatelj svijeta. Tu je svoju veličinu čovjek najviše i za druge ljude nedostizno postigao u osobi Isusa Krista. U njemu su se sjedinili Bog i čovjek, nebo i zemlja. A sve to "radi nas i našega spasenja", kako to

ponavljamo u Vjerovanju. No na Isusovu primjeru također vidimo da ta tjesna povezanost čovjeka s Bogom uopće ne mora vidljivo promjeniti izvanski tijek ljudskoga života. Isus je prošao običan tijek ljudskoga života. Njegov relativno kratač život bio je ispunjen tjeskobama i mukama koje pritišće ljudе na ovom svijetu: neimaština, politička nesigurnost, progonstvo iz rodne zemlje, nerazumijevanje ljudi, spletke i odbijanja sve

do otvorene mržnje koja je tražila i samu smrt. Sve je to Isus proživio i tu ne pomažu puno romantične pjesmice o svjetlu i anđelima što i smrdljivu štalu čine dijelom raja. Isusov je život razapet od jaslica i slame do gologa križa kao smrtnе postelje. A s time je pokazao da je sve ovozemaljsko, bilo ugodno ili teško, nestalo, prolazno te samo upućuje na veće i temeljitije vrijednosti. Te bi vrijednosti željelo predočiti i to izvanjsko šarenilo proslave Božića koje je loše samo onda kada se ono bitno izgubi iz vida. Isusa treba prepoznati i u obilju i u siromaštvu, u toplu obiteljskomu domu i kao prognanik, u potpunoj sigurnosti i bezbrižnosti, kao i u trajnu oprezu pred ubojitim oružjem. Sigurno da je ovo drugo puno teže. Bilo bi to potpuno nemoguće da sam Isus nije to isto proživljavao. Isusova je majka Marija ponovo promatrала događaje povezane s Isusom. O njima je razmišljala, prebirala ih u svomu srcu vjerom uvijek nanovo prihvacaјući neistražive Božje putove.

I nama se javljaju pitanja: je li moguće da se tamo u zabitu gradu, točnije u štali, u špilji, doista odigrao taj veliki događaj o kojemu govori kršćanska teologija? Zašto se rođenje toga "nepobjedivoga i nepobijeđenoga sunca", taj istok sunca ljudske povijesti, nije zbio neslućenu sjaju pred licem cijele zemlje? Ako je prvi stvarateljski "veliki prasak" zabilještio nakon moćne Božje riječi: "Neka bude svjetlo!" s neizbrojivim mnoštvom i s neizmjernjivim žarom nebeskih tijela,

zašto je početak novoga stvaranja toliko malen, sićušan, skroman i nezamjetljiv. Ili se tu počinje otkrivati novo vrijednovanje pa i izokretanje sviju vrijednosti: umjesto praska – tišina, umjesto bljeska – tama, umjesto velikih dimenzija – malenost, umjesto slavlja – skrivenost. Pa ipak, sveti pisac zapisuje: "Vidjeli smo njegovu slavu..." (Iv 1,14). Ne daju li nam upravo te riječi odgovor na postavljeno pitanje: što znači slaviti Božić? Što znači vjerovati u Božji dolazak na zemlju? To znači: vidjeti njegovu slavu, usred našega svijeta, usred našega životnog okoliša. – Tko vjeruje, taj vidi; taj vidi pravilno, taj slavi pravilno. Kao kršćanima treba da nam je trajno na usmama pitanje: vidimo li slavu njegovu? Ili još više: što mi zapravo vidimo? Prodire li naš pogled kroz površinu: blještvu i iskričavu da bi pod njom otkrio praznинu i bijedu ili tamnu i sivu koja redovito skriva velike stvari. Ni izvanjski oblik betlehemskega djeteta ne odaje odmah ono što skriva. Tek nam njegova tajnovitost otvara oči za velike stvari.

Petar Perica, SJ

p. Roko Prkačin, SJ

Rodenjani pjesnik

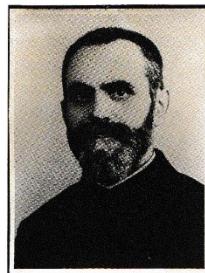
Rodio se 27. lipnja 1881. u selu Kotišini koje se nalazi iznad grada Makarske, a podno planine Biokova. Pjesnički je talent baštinio od obitelji koja vuće korijene od plemena Kačić. Već je u osnovnoj školi, koju je pohađao u Makarskoj, slagao stihove. Tako je vlastitom pjesmom pozdravio splitsko-makarskoga biskupa Filipa Franu Nakića kada je pohodio Makarsku. Pjesma se biskupu veoma svidjela pa kada je dočeo da mlađi pjesnik želi biti svećenik, pošalje ga u Travničko sjemenište.

I dok je Petar Perica bio sjemeništarac 5. razreda u travničkomu sjemeništu, spjevao je pjesmu "Do nebesa nek se ori" (1900.). Bila je to pjesma posvetnica hrvatske mladeži Srcu Isusovu u svetoj jubilarnoj 1900. godini. Pjesma je namah osvojila hrvatsku dušu i srce pa se pjevala, a i danas se pjeva, gdjegod dišu vjerni Hrvati.

Godine 1901. stupa u Družbu Isusovu. I kao mladi isusovac i odgojitelj u travničkomu sjemeništu iznjedrio je pjesmu "Zdravo, Djovo, svih milosti puna" (1904.). Slavljenja je 50. obljetnica proglašaja dogme Bezgrješnoga začeća. I ova je pjesma postala najpjevanija Gos-pina pjesma, a to je i danas, hrvatskoga katoličkog puka.

Osim tih dviju najpopularnijih duhovnih pjesama, Petar Perica ima dosta i drugih pjesama koje su tiskane po raznim časopisima. Zanimljivo je pripomenuti da je obje svoje popularne pjesme potpisao s

pseudonimom "e"! Od početka je mlađi pjesnik bio skroman i samo zatajan pa je pjesnički talent stavljao u službu Srca Isusova i Blaže-ne Djevice Marije.

Svećenik po Srcu Isusovu

Svršivši studije za svećenika po europskim učilištima, Petar Perica je zaređen za svećenika u Družbi Isusovoj 1914. godine. Mladu je misu slavio 9. kolovoza u rodnoj Kotišini. Na mlađomisničku je sličicu stavlja program svoga svećeništva: "Sve veća slava Srca Isusova." To ga je hranilo i vodilo sve do mučeničke smrti. Po rastu je bio malen, ali je imao veliko apostolsko srce. Zbog preosjetljive kože na licu nosio je bradu.

Kao mlad svećenik u Družbi Isusovoj radio je kraće vrijeme u uredništvu Glasnika Srca Isusova i bio njegov urednik u Zagrebu. U to je vrijeme bio i nacionalni ravnatelj Apostolata molitve.

Desetljećima je radio kao duhovni vođa katoličkih organizacija u Splitu. Duhovnim vježbama i pučkim misijama, duhovnim vodstvom i isповijedima on nije bio samo vjerski informator, nego i strpljiv formator u vjeri i ljubavi prema Bogu i

narodu. Uza svu zauzetost u apostolatu nije zapuštao svoj pjesnički talent.

U Šibeniku je bio duhovnik u biskupskomu sjemeništu i sudjelovao u formiranju budućih svećenika tijekom više godina. Tamo je također vodio katoličke organizacije. Ondje je napisao svoju dramu "Pobjeda nepobjedive", što su sjemeništari izvodili. Iako je bio krvha zdravljia pa se je više puta morao i liječiti, u apostolskomu radu nije mu bilo premca.

"Padre Perica"

U Dubrovnik dolazi 1937. godine i postaje superior isusovačke zajednice. Imenovan je duhovnikom u biskupskomu sjemeništu. Duhovno je vodio katoličke organizacije križara i križarica te više Marijinih kongregacija. Na srcu mu je bila posebno mladež, za koju je radio riječju, perom i pjesmom. Također je radio socijalno te mnogostruko pomagao potrebnima, osobito mladima u onomu ratnom vremenu. Dubrovčani su ga zvali "padre Perica" jer je uistinu bio najpriznatiji duhovni otac i duhovni voda u Dubrovniku. A njegovu ljubav prema Srcu Isusovu i hrvatskomu narodu svjedočili su njegovi stihovi: "Stijeg Hrvata, Srce Krista, / tu nam rudi sreća, spas; / tu sloboda zlatna blista, / tu se ori slavski glas!"

Svjedok vjere

Partizani su ušli u Dubrovnik 18. listopada 1944. Sljedećih su dana započela zatvaranja po Dubrovniku. U noći 22. listopada 1944. godine vojnici su došli u biskupsko sjemenište po p. Petra Pericu. Kroničar je zabilježio da je ponio sa sobom "nešto rublja, redovničko raspolo, slike Srca Isusova i Marijina i sv. Josipa te da je kazao: 'Srce Isusovo, ako je to žrtva za tebe, neka bude, rado je primam'." Zatim je subraću zamolio za oproštenje, s

njima se oprostio te se uputio u prizmje sjemenišne zgrade gdje su vojnici čekali. Izlazeći iz zgrade sjemeništa, subrać je doviknuo: "Ne zaboravite me!" Vojnici su ga odveli u dubrovački zatvor gdje je već bilo više svećenika i desetci uglednih Dubrovčana. U zatvoru nije bilo nikakva ispitivanja ni suđenja. Iz toga zatvora, koji se zove Karmen, imamo lijepo svjedočanstvo o p. Petru Perici. Vinko Filičić, naime, koji je tada bio u zatvorskoj ćeliji br. 5, jedini je od tadašnjih zatvorenika ostao živ. On svjedoči, u razgovoru 16. svibnja 1991., da im nije bilo rečeno kamo ih vode i da je u toj neizvjesnosti i strepnji p. Petar Perica dao svima odrješenje, koje su primili klečeći na kamenu podu u ćeliji. Nakon toga je don Duro Krečak, župnik sv. Mihajla na Lapadu, dao odrješenje p. Petru Perici (usp. Josko Radica, "Sve naše Dakse", str. 229). U noći s 24. na 25. listopada 1944. p. Petar Perica je prevezen s drugim zatvorenicima na otok Daksu, koji se nalazi ispred dubrovačke luke Gruž. Strijeljan je 25. listopada 1944. pištoljem u potiljak i bacen u zajedničku jamu. To stratište nevinih žrtava komunističkoga terora ostalo je prekriveno velom tajne 65 godina.

Ekshumacija dubrovačkih žrtava, u listopadu 1944. na otoku Daksi, izvršena je od 24. do 29. rujna 2009. godine. Iskopane su 53 žrtve i neki predmeti koji su im pripadali. Sve su ekshumirane žrtve prenešene na Odjel patologije Opće bolnice u Dubrovniku na vještačenje kako bi se po mogućnosti utvrdio njihov identitet. A 5. veljače 2010. godine na Odjelu patologije Opće bolnice u Dubrovniku učinjen je detaljan pregled i rekonstrukcija tijela posmrtnih koštanih ostataka osoba čiji su ostatci pronađeni ekshumacijom na otoku Daksi. Istoga dana na Odjelu patologije Opće bolnice u Dubrovniku uzimani su uzorci krvi prepostavljene rodbine mogućih žrtava, a zbog usporedbi po DNK metodi s ekshumira-

Aktualno

nim uzorcima kostiju. S obzirom na p. Petra Pericu, preko pokojnikove rodbine zatražen je i dobiven uzorak krvi Marka Perice, pokojnikova nećaka, koji živi u Australiji. Dobiveni uzorak krvi poslan je avionskom poštom na Odjel patologije i sudske medicine Kliničke bolnice u Splitu, gdje su obavljena vještačenja, po DNK metodi, svih uzoraka dobivene krvi od predmijevane rodbine žrtava na Daksi.

Istražni sudac Županijskoga suda u Dubrovniku Zlatko Vranješ i dr. Igor Borić, šef Službe za patologiju i citologiju u Dubrovniku, proglašili su 15. svibnja 2010. rezultate vještačenja žrtava s Daksk: od 53 ekshumirane osobe na Daksi, 18 ih je nedvojbeno po DNK metodi identificirano i među njima je i pokojni *padre* Petar Perica.

Ukop posmrtnih ostataka p. Petra Perice

Pokop pokojnikovih posmrtnih ostataka, 66 godina nakon njegove mučeničke smrti, bio je 26. lipnja 2010. godine na groblju Boninovo. U groboj crkvi, pred pokojnikovim lijesom, u 11 je sati bila koncelebrirana sv. misa, koju je predvodio p. Petar Nikolić, superior isusovačke kuće u Dubrovniku, uz jedanaestoricu koncelebranata. Oko lijesa je stajalo deset članova pokojnikove rodbine. Pokojnik je, naime, imao dvije sestre, Mariju i Matiju, koje su se udale i čiji potomci žive u Makarskoj i drugim mjestima po Hrvatskoj, i brata Antu, koji je odselio u Australiju i čiji potomci žive u Australiji. Za vrijeme mise pjevao je pjevački zbor crkve sv. Ignacija u Dubrovniku. A ispred grobne crkve okupilo se više stotina pokojnikovih poštovatelja.

Nakon sv. mise bio je sprovod, koji je vođio p. Petar Nikolić. Dvojica isusovaca i dvojica vanjskih svećenika zajednički su

ponijeli pokojnikov lijes do isusovačke grobnice na groblju Boninovo. Putem do grobnice zbor je započeo, s svim prihvatištimi svima omiljelu pokojnikovu pjesmu "Do nebesa nek se ori". Uistinu se orilo iz svih grla te se čulo i preko zidina Boninova. Svi su je pjevali suznih očiju i zahvalna srca prema pjesniku i mučeniku.

Kod isusovačke grobnice, na kojoj odavno stoji napisano: o. Petar Perica (1881–1944), govorili su p. Roko Prkačin, SJ, i don Stanko Lasić, župnik dubrovačke katedrale. Ovaj je kazao: "O p. Petru Perici postoje brojna svjedočenja i uspomeне. Tu se nalazi i oproštajno svjedočenje koje je napisao mons. Ivo Gugić koji je posljednjih sedam godina bio uz oca Pericu. Evo što je doživio i čuo: 'Kada su vjernici na službenom javnom oglasu strijeljanih, uz ostala imena, pročitali i ime oca Perice, svи su ga šaptom sažaljevali, a mnogi i javno zaplakali. Govorili su: 'Umro je svetac kao mučenik. On će se za nas moliti, a mi njemu.' Čini se da je ovo svjedočenje u ovom trenutku, kada svećano i dostoanstveno polažemo u grob njegove zemne ostatke, najbolja poruka nama u Dubrovniku da započnemo gorljivije i ustrajnije promicati crkveni postupak priznanja njegova mučeništva i svetosti.'

Na koncu su svi zapjevali i drugu glasovitu pokojnikovu pjesmu "Zdravo, Djevo, svih milosti puna". Zbog tih je pjesama p. Petar Perica zasluzio da ga ne zaboravimo u svojim molitvama. I još više zbog svoje mučeničke smrti zaslужuje da mjerodavne vlasti otpočnu proces za njegovu beatifikaciju. U njemu naš narod, a i svaki od nas, ako mu se preporučujemo, ima jednoga zagovornika više pred Bogom.

Najava Godine Ruđera Boškovića

Priredio: p. Miroslav Čadek, SJ

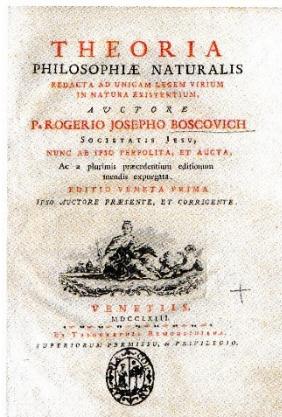
Sljedeću godinu Hrvatski će sabor proglašiti Godinom isusovca Ruđera Boškovića te će na taj način dostoјno obilježiti tristotu obljetnicu njegova rođenja. Za tu će proslavu biti organizirana niz aktivnosti kojima će se pridružiti i Filozofski fakultet Družbe Isusove. U svezi s time, a u uvodnom obraćanju na proslavi Dana Filozofskoga fakulteta i Teološkoga studija 5. studenog 2010., dekan Fakulteta, p. Ivan Šestak, rekao je sljedeće:

“Kao što smo čuli, nalazimo se na pragu proslave 300. obljetnice rođenja velikoga znanstvenika, isusovca Rudera Boškovića. Toj značajnoj obljetnici svoj aktivni znanstveni i kulturni prilog, na domaćoj i međunarodnoj razini, želi dati i naš Fakultet. Tako će naš studenti na proljeće sudjelovati na međunarodnom studentskom simpoziju u Dubrovniku, koji organizira naš predavač profesor Pisk. Uvjerjen sam da ćemo biti i dolично

Aktualno

zastupljeni na svečanoj središnjoj proslavi Boškovićeve godine u Lisinskom 18. svibnja sljedeće godine, za koju smo već dali neke konkretnе prijedloge. Tek da spomenem ponovnu izvedbu kantate 'Carmen Boschovichianum' ili Spomen mali velikom nam Rudi', koju je po narudžbi biskupa Pozaića povodom 200. obljetnice Boškovićeve smrti godine 1987. skladao Boris Papandopulo. Osim toga, na nedavnoj sjednici Vijeća našega Fakulteta donesena je odluka o organizaciji međunarodnoga simpozija o Boškoviću, koji će biti održan u ovim prostorima uoči proslave Dana Fakulteta sljedeće godine. I napokon, zajedno s Ministarstvom vanjskih poslova Republike Hrvatske i Papinskim sveučilištem Gregoriana, gdje je Bošković bio profesor, naš će Fakultet sudjelovati u organizaciji 'Boškovićeva dana' u Rimu negdje krajem listopada 2011. Isto bismo tako rado predložili spot pjesme o Boškoviću, naravno s engleskim titlovima, da se vrti za vrijeme izložbe o Boškoviću u Londonu, a čije postavljanje dogovaraaju Royal Society, čiji je Bošković bio član, i predstnik Instituta za filozofiju, gospodin Ivo Martinović."

Okupljeni na proslavi Dana Fakulteta i promociji novih magistara znanosti imali su čast poslušati praizvedbu skladbe "Oda u slavu Ruđera Boškovića". Stihovi, napisani godine 1911. o dvjestotoj obljetnici Boškovićeva rođenja, potječu iz pera isusovca pjesnika, mučenika Petra Perice, koji je i autor poznatih crkvenih pjesama "Do nebesa" i "Zdravo, Djovo". Izvedba je plod ne samo međufakultetske, nego upravo "medusveučilišne" suradnje! Naime, četiri strofe iz ove opširne ode odabrao je za skladanje Alen Matušin. Skladbu, koju je i sam izveo, načinio je Domagoj Koščak, inače student završne godine klavira na Umjetničkoj akademiji u Osijeku. Mentor u skladanju mu je jedan od naših trenutno najizvodnijih skladatelja, profesor Davor Bobić. Ovu je pak prekrasnu odu otpjevala aktualna državna prvakinja u solo-pjevanju, sopranistica Nikolina Pinko, inače studentica završne godine Muzičke akademije u Zagrebu, ali i apsolventica našega Fakulteta.

O aktivnostima vezanim uz ovu obljetnicu izvijestit ćemo vas i u idućim brojevima Ignacijskog puta.

Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika

p. Ivan Hang, SJ

Isusoveci su uključeni u brojne apostolate. Jedan od njih je i rad s prosvjetnim djelatnicima. U sljedećemu tekstu približit ćemo vam bitne karakteristike ovoga apostolata i njegovu važnost.

1. Što je Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika (kratica HKDPD)?

U članku 1. Pravila Društva stoji: "HKDPD jest strukovno privatno vjerničko društvo u Katoličkoj crkvi." U smislu građanskog prava ono je udrugana građana.

Što je cilj Društva? Izmjena iskustava članova, njihov duhovni i strukovni napredak te zajedničko djelovanje "kako bi što bolje služili onima koji su im povjereni i svjedočili za općeljudske vrijednosti u svjetlu Kristova nauka i njegova primjera" (čl. 1 Pravila).

Tko su članovi Društva? Djelatnici u odgoju i izobrazbi, od odgojiteljica i odgojitelja u dječjim vrtićima do sveučilišnih profesora.

2. Kako je Društvo nastalo?

Tijekom posljednjega desetljeća u prošlom tisućljeću u Hrvatskoj su nastale nove prilike, s više slobode, u društvu se ne gleda sa sumnjičavošću na aktivnosti koje nose u sebi element "kršćansko" ili "katoličko". Shvaća se da zajednički or-

ganiziran rad više ljudi može dati veće rezultate nego pojedinačan rad tih ljudi. Doživljava se da nam je mentalitet društva koje je težilo komunizmu stvarao dobrim dijelom pasivne ljude, ljude koji nemaju svijest odgovornosti da osim svoga privatnog posla i briga čovjek, posebno kršćanin, treba pridonijeti zajedničkim radom boljiku društva. U Crkvi postajemo svjesni da nije dobar kršćanin onaj koji samo individualno živi ne kršeći Božje zapovijedi, nego je potrebno da aktivno pridonosi ljepešoj budućnosti, boljemu životu. Osjetilo se da bi staleške udruge u tome ambijentu imale i trebale što reći.

Medu šestero utemeljitelja Društva petero su prijatelji iz studentskih dana oko 1959.–1964. kada su tvorili neformalnu skupinu sa "zajedničkim nazivnikom" da nastoje živjeti kršćanski (bili su to matematičari i elektrotehničari). Dosta godina prije toga Vladimiru Ćepuliću je njegov duhovnik, fra Ante Antić, izrazio potrebu osnivanja takve udruge, no koja može nastati tek kada nastupi vrijeme slobodna udruživanja. Ćepuliću se činilo da je kucenuo taj čas. Ideju je priopćio nekolikicini svojih prijatelja koji su je raspoložili, organizirali sastanak utemeljitelja i skovali plan: formirat će inicijativni odbor, u njemu razgovarati, razmišljati, pripravljati pravila Društva. Više sastanaka toga odbora pripremalo je Osnivačku skupštinu održanu

Naši apostolati

15. svibnja 1993. u dvorani "Vijenac" u nazočnosti nadbiskupa kardinala Franje Kuharića. Lijećnici su nešto prije osnovali takvu udrugu – Hrvatsko katoličko lijećničko društvo.

Društvo je dobilo odobrenje za rad i od Crkve i od države.

Prva dva predsjednika Društva su ute-mjeljitelji Josip Grilec i Mario Essert, a sljedeći su Ana Cindarić, Davor Đurinović, Katarina Tadić i Branko Korbar.

3. Što je zadaća Društva?

"Poticati duhovnu izgradnju članova; promicati vjersku, etičku, pedagošku, strukovnu i znanstvenu izobrazbu članova (...); poticati upoznavanje i prou-

čavanje dokumenata crkvenoga učiteljstva; zalagati se za uspostavu takva sustava izobrazbe i etičkoga odgoja koji će stvarati najpovoljnije uvjete za skladan duhovni, psihofizički i strukovni odgoj gojenca kao osobe i kao člana ljudske obitelji; zalagati se za skladno, pozitivno djelovanje svih odgojnih čimbenika u društvu; izjašnjavati se o važnim socijalno-etičkim pitanjima u društvu (...)" (čl. 4 prvih Pravila HKDPD-a).

4. Koje su aktivnosti Društva?

Što se u praksi radi u HKDPD-u? Možda bismo mogli govoriti o aktivnostima kojima se prvo imaju pred očima članovi Društva i aktivnosti prvo namijenjene nečlanovima. Ta je podjela aproksi-

mativna jer su aktivnosti prvotno organizirane za članove Društva otvorene i za nečlanove dok ponude nečlanovima Društva mogu, jasno, koristiti i članovi.

a) *Aktivnosti unutar Društva.* Kao vjerničkomu društvu važna sastavnica rada jest molitvena, duhovna sastavnica. Praktički se svake godine pruža prilika da se u mirnu ambijentu obave duhovne vježbe (tri ili četiri dana). Prilika je to da si čovjek posvijesti situaciju i usmjeri svoj životni brod prema budućnosti. Birani voditelji vode te vježbe, većinom su to isusovci.

Više puta je prof. dr. Tomislav Ivančić vodio seminar od nekoliko dana pred brojnim slušateljstvom. Ove se godine jedna mala skupina sastaje i razraduje ideje sa seminara.

Barem jednom godišnje jednodnevna duhovna obnova (obično u korizmi) treba biti pozitivna duhovna injekcija. Petkom uvečer je zajednička molitva Društva.

U Društvu ima radnih skupina koje se dvotjedno ili mjesечно sastaju kao bilijska te skupina za duhovni razgovor. Povremeno se organiziraju hodocašća, izleti.

Kako poći u razred blagoslivljajući učenike ako nastavnik ne moli, kako stvarati ugodnu atmosferu u razredu ako nastavnik ne zna pridonositi zdravoj situaciji u zbornici, kako...? ako ne pružamo međusobnu pomoć mi koji se smatraemo Kristovim?

b) *Aktivnosti prema vani.* Već je na Osnivačkoj skupštini najavljena i 23. lipnja 1993. održana tribina. Dr. J. Baloban je govorio o temi: "Prosvjetni djelatnik i duhovna dimenzija". Druga tribina je 15. rujna 1993. p. R. Brajičić: "Osoba u dokumentima Drugoga vatikanskog koncila"; 20. listopada fra I. Dugandžić: "Kako čitati i razumjeti Bibliju"; fra J.

Baričević: "Ugradivanje duhovno-religijske dimenzije u hrvatski odgojno-obrazovni sustav" 17. studenog, a 15. prosinca p. V. Pozaić i p. R. Brajičić: "Sloboda kršćanskog moralu u enciklici *Veritatis splendor*" ... i tako svake treće srijede u mjesecu (osim srpnja i kolovoza) do 173. tribine 20. listopada 2010. I. Relković: "Muksi katolika u politici", bez iznimke – tu nisu uračunate izvanredne tribine u drugim terminima, koje je organiziralo HKDPD. Teme su iz teologije, Svetoga pisma, pedagogije, psihologije, društvenih odnosa, životne prakse. Bila je to istodobno i afirmacija predavača.

O desetak se tema razgovaralo u ponovljenim serijama "Život – Biblija – život", "Čitamo Evanđelje po Marku"; dva člana Društva su u više škola govorili i razgovarali o suzbijanju agresivnosti u školama. Bilo je još akcija toga tipa.

Pokrenuta je biblioteka knjižica skromnih u tehničkoj izvedbi, no čitljivih i kvalitetnih po sadržaju i poticaju, 30-ak u nizu "Kao kad..." i desetak u nizu o molitvi "Ora et labora".

Sedmogodišnji studij dopisne teologije po metodi fra Jerka Fučaka specifičan je egzistencijalni pristup teologiji, posebno Svetomu pismu.

Skromni listić, mjesecačnik "Zrno" povezuje članove, donosi aktualnosti. Neko su vrijeme izlazili "Glasnik HKDPD-a" te "Katolički učitelj".

Članovi Društva organiziraju svakoga mjeseca jednosatnu emisiju na Radio Mariji. U početku djelovanja nekoliko je članova predstavilo Društvo na Hrvatskome katoličkom radiju i na Radio Mariji.

HKDPD je član udruge katoličkih (kasnije kršćanskih) europskih nastavnika SIESC. Godine 2007. HKDPD je organizirao u Samoboru godišnji višednev-

Nashi apostolati

ni radni skup SIESC-a s prilikama za produbljivanje teme skupa, druženjem članova te upoznavanjem zemlje organizatora.

Društvo sudjeluje na susretima katoličkih udruga u Hrvatskoj, suraduje s Vijećem za laike. Članovi Društva su na okruglim stolovima, kolokvijima o odgojnim i obrazovnim problemima. Pri razgovorima i nastupima zastupaju se stavovi da se uz važnu obrazovnu ne smije zapustiti ni odgojna sastavnica. Traži se način da se dobro osmisli sat razrednika. HKDPD je 2008. organizator međunarodnoga radnog sastanka o budućnosti katoličkih škola u Hrvatskoj. Dana 23. listopada 2010. u Zagrebu je upriličen plodan i srdačan šestosatni susret gdje nam se predstavilo Društvo slovenskih katoličkih pedagoga s p. Silvom Šinkovcem, SJ.

Izravan rad s učenicima ostvaruju članovi HKDPD-a pomažući (posebno siro-

mašnjim učenicima) u svladavanju materije iz predmeta koji im predstavljaju poteškoću. Puno su godina dvoje članova Društva redovito tjedno posvećivali vrijeđaju i darovali ljubav pitomcima doma za učenike s posebnim potrebama.

Tijekom rada osnivali su se ogranci Društva u Osijeku, Bjelovaru, Slavonskom Brodu, Sisku, Splitu, Varaždinu, Virovitici, surađuje se s neformalnim inicijativnim odborom u Karlovcu, mada još nisu osnovani.

Željeli bismo više aktivnosti, više članova. No moramo prihvati životni realizam. Članove bi se moglo smjestiti u tri koncentrična kruga. Prvi, najmanji, čine aktivno angažirani, drugomu, većem krugu pripadaju članovi povremeno angažirani, u trećemu su krugu simpatizeri Društva koji se pokatkad i angažiraju. Želimo da nam prvi krug ima što više članova, no ne smijemo otpisati ni članove iz trećega kruga.

HKDPD nije neki utjecajan čimbenik u hrvatskom društvu, ali se nadamo da je pripomoglo izgradnji kršćanske osobnosti nekih članova, međusobnu pozivanju te da je jednom broju ljudi davao orijentaciju, poticaj i ohrabrenje.

Studij na Jordanovcu *Amor veritatis!*

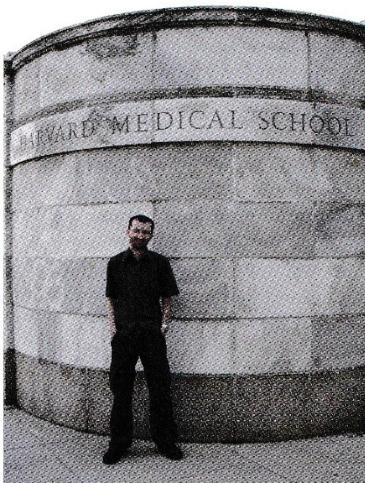
Sjećanja bivšega studenta

dr. sc. Marko Marinić

Kada me je glavni urednik ovoga našeg lista kontaktirao s prijedlogom da napišem nekoliko rečenica o svomu vremenu studiranja na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove na Jordanovcu, nad glavom mi se pojavio velik upitnik: o čemu pisati?! No pitanje mi se ne javlja zbog toga što bi mi možda manjkalo tema za pisanje ili što možda ne bih znao kako to učiniti, nego upravo suprotno. Kako iz toga silna mnoštva doživljaja i događanja odabrati ono što bi na neki način imalo prioritet u odnosu na sve ostalo i kako sve to sažeti unutar ograničena broja slovnih mjesta koji mi je na raspolaganju?

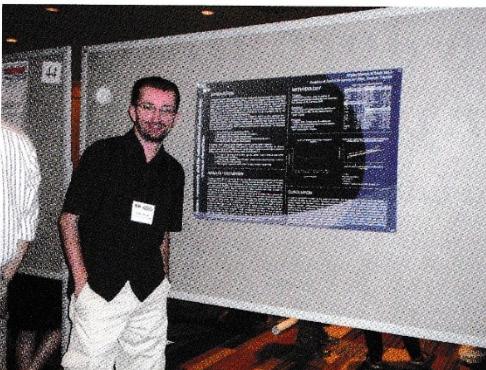
U statusu redovitoga studenta Zagrebačkoga sveučilišta, studij filozofije i religijske kulture upisao sam 1996. godine, a diplomirao 2001. Sve to razdoblje bijaše obilježeno mnoštvom događanja, informacija, spoznaja, ispita, uobičajenih detalja studentskoga života, ali ono što ga je na poseban način obilježilo jest plemenitost ljudi s kojima sam se susretnao. Tu prvenstveno mislim na djelatnike Fakulteta, kako profesore i tajnice, tako i knjižnicare, spremacice, portire itd. Ovdje bih mogao pojimene nabrojati mnoštvo tih ljudi i istaknuti niz njihovih plemenitih osobina, no znajući da je spominjanje imena uvijek nezahvalna praksa te da uvijek postoji mogućnost da se na taj način nekoga od zaslužnih nenačmerno izostavi, ja to ovdje neću činiti.

No premda neću spominjati imena, ne mogu se ne prisjetiti iskrena, dobrohotna i zarazna smijeha jednoga od profesora koji bi dopirao iz njegove sobe, posebice tijekom ispita. Ne mogu ne spomenuti i profesora koji je kao primjere pri objaš-

njavaju teških tematskih filozofičkih cjelina vrlo često i izvrsno odabirao vičevima ovjekovječeni dvojac "Muju i Hasu", zbog čega sam siguran da i oni, kojima možda taj kolegij i nije bio među omiljenima, i danas se vrlo jasno sjećaju i znaju tu tematiku. Ne mogu ne spomenuti i jedno od najplemenitijih bića

Naši suradnici

koje sam u svome životu susreo, a čiji su osmijeh i topao pogled dočekivali svakoga studenta koji bi s nekom potrebotom došao u njezin ured. Ne mogu ne spomenuti i osobu čija je dostupnost i otvorenost studentima praktički 24-satna raznoraznim načinima komuniciranja. Ne mogu ne spomenuti ni osobu bez čijega truda Fakultet ne bi bio tako uredan i svim putnicima namjernicima dostupan. Mnoštvo je i drugih sjećanja koja bi ovdje trebalo eksplisirati, no nažalost za to nemamo ni prostora ni mogućnosti.

O stručnosti predavača nije potrebno ni govoriti. Razina sadržaja dobivenih tijekom studija vjerojatno se bez problema može mjeriti s vodećim svjetskim učilištima ovoga područja te mi je u tomu smislu odabir FFDI-a za mjesto studiranja bio pun pogodak. No ono što taj Fakultet, osim sadržajnih i kognitivnih benefita, nudi jest i taj poseban duh zajedništva, topline, odnosno ta, nazovimo je tako, "ljudska dimenzija". Suradnja profesora sa studentima i izvannastavne aktivnosti, poput pripreme i organizacije različitih proslava, izleta, putovanja, športskih aktivnosti, natjecanja itd., odvija se na praktički prijateljskoj razini. Posebice treba istaknuti činjenicu velika

angažmana i zalaganja oseblja Fakulteta za dobrobit svakoga pojedinog studenata, a kako je vlastiti primjer zapravo najbolja vrsta odgoja, onda se taj duh zajedništva prenosio i potencirao i među nama studentima. Osobno smatram da je ta dimenzija, premda u današnjemu vremenu i društvu sve više zaboravljena, jedna od neprocjenjivih dobrobiti studija na FFDI-u jer se zapravo time priprema mladenaččjaka ne samo da bude stručnjak u svome području, nego i da bude pošten, obazriv, čovjek koji cijeni bližnjega, zna razmišljati, odnosno intelektualac *par excellence*.

Zaključno ću istaknuti još samo jednu rečenicu. Imao sam mogućnost i čast pa sam na istom Fakultetu i magistrirao (2007.) te doktorirao (2010.) i jedino što danas mogu reći na ovu temu jest da mi je iznimno drago da sam svoje obrazovanje završio upravo na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu.

Tečaj njemačkoga jezika u Beču

Priredila: Tanja Lakić

Inicijativom i dobrotom isusovačkoga kolegija u Beču i Hrvatskoga povijesnog instituta, od 26. srpnja do 7. kolovoza ove godine organiziran je tečaj njemačkoga jezika. Predavač je bio Henrik Damjanović, lic. lit., a u tečaju su sudjelovali uglavnom studenti iz Hrvatske.

Cijela je rezidencija smještena u uličici koja nosi ime poznatog isusovca, sv. Petra Kanizija (Canisiusgasse), a uz kuću se nalazi i njemu posvećena crkva. Od austrijskih su je isusovaca krajem prošloga stoljeća preuzeli hrvatski isusovci te su 1990. godine u njoj otvorili Hrvatski povijesni institut u svrhu očuvanja i proučavanja tamošnje hrvatske intelektualne i povijesne baštine. U kolegiju smještaj mogu pronaći i hrvatski studenti koji dolaze studirati na Bečko sveučilište.

Učiti strani jezik svakako je dobro i ono oplemenjuje dušu. Još je veća korist ako

ga je moguće učiti u okružju kojemu je taj jezik svojstven te time ujedno upijati kulturu i pobliže upoznavati mentalitet izvornih govornika.

Imajući to na umu, šestero se mladih upustilo u avanturu. Cijela se skupina tijekom nekoliko dana skupljala u Beču. Smještaj i prehrana bili su organizirani u kolegiju. Profesor nam je odmah na prvom satu dao važne naputke oko općega snalaženja po gradu i u rezidenciji, a na vrata je predavaonice pokucao i rektor kolegija, časni brat Franjo Štefić koji je sve iznenadio slatkim darom. Svakom je prisutnom poklonio veliku čokoladu što je dugoročno pridonijelo našemu uspješnom učenju.

Već smo prvoga dana uspostavili radni tempo koji je uz manje izmjene i dogovore ostao do kraja. Prije doručka bila je sveta misa koju su redovito pohodili i Hrvati iz Beča. Misu su predvodili stu-

Naši suradnici

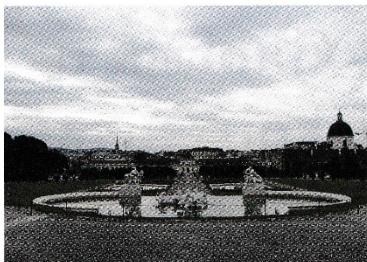
dentski duhovnik p. Pero-Andelko Marković ili vlc. Ivica Stanković. Poslike bi se okupili na doručku, a zatim i na predavanjima koja su trajala četiri školska sata. Naravno, ukljuene su bile i stanke za nezaobilaznu kavu, druženje i odmor. Predavanja su bila prilagođena predznanju polaznika, a uz učenje gramatičkog bilo je prilike i za vježbanje dijaloga, rad u skupinama i prevođenje izvornih tekstova. Nakon predavanja svi bismo se okupili u refektoriju na zajedničkom objektu. Kuhali su nam domaćica Zdenka i brat Franjo, a o njihovom kuhačkom umijeću mogle su se čuti samo pohvale. Na objedu su nam se znali pridružiti i gosti, uglavnom bečki Hrvati aktivni u inicijativama Hrvatskoga centra, Instituta i kolegija. Time je naš objed još više odisao zajedništвom i toplinom, a ako nam je ponekad nedostajala domovina, mogli smo se osjećati kao "kod kuće".

Ipak, činjenica da smo neprestano među Hrvatima i govorimo hrvatski, a došli smo učiti njemački jezik, mogla je djelovati nepovoljno i uspavati nas pa smo stoga nakon poslijepodnevnoga odmora,

ispunjavanja studentskih obveza i učenja često odlazili u razgledavanje grada. Naši su vodiči bili brat Franjo i profesor Damjanović koji su nas ujedno uvodili i u povijesnu zbilju ovoga divnog grada. Vidjeli smo tako čitav spektar građevina, zanimljivosti i prirodnih ljepota – od katedrale svetoga Stjepana i dvorca Schönbrunna do obližnje gore Kahleberg-a i Dunava. Nakon nekoliko dana osokolili smo se i sami se snalazili uz pomocne karte. Ako se i izgubite, možete biti sigurni da ćete vidjeti neku znamenitost koju prije niste vidjeli, a za povratak se ne morate bojati jer će i slučajni prola-

Naši suradnici

znici rado pomoći. Kada se jednom naučite koristiti U-Bahnom (podzemnom željeznicom), imate cijeli grad "na dlanu".

U Beču se mijesaju razne nacionalnosti pa se tako uz njemački i "naravno" engleski mogu čuti turski, srpski, ali i hrvatski jezik. Uz ovu su se činjenicu dogodile razne smiješne dogodovštine, najčešće kod pokušaja sporazumijevanja s prodavačem. Ako shvate da ste iz Hrvatske, često će i odgovoriti na hrvatskom, a gotovo u pravilu ćete čuti riječi hvale o hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji.

Medu trgovačkom se robom u trgovima znaju naći i hrvatski proizvodi.

Ipak, nismo sva poslijepodneva bili u razgledavanju. Nekada bismo ostali u kolegiju da odmorimo dušu i tijelo u opuštenom druženju, posvetimo se učenju ili pohodimo koje dogadjanje u organizaciji naših domaćina. Tako smo prisustvovali i predstavljanju knjige "Srebreni odbljesci" gospodina Petra Bašića, Hrvata koji živi u Africi. Prvo su autora i njegovu knjigu ukratko predstavili predstojnica Instituta i urednica knjige, profesorica Sanja Vulić, i nakladnik, gosp.

Robert Hajszan. Onda nam se obratio i sam autor koji nam je u svojem izlagaju približio život u Africi, a nakon toga strpljivo odgovarao na naša pitanja. Odmah nakon toga uslijedilo je zajedničko druženje na kojem je autor svim slušateljima darovaio i potpisao knjigu.

Na kraju tečaja polaznici koji su izrazili želju pristupili su pisanom ispitu. Nakon što su ispitni ispravljeni, na maloj svečanosti koja je uslijedila prema postignutom uspjehu, uručene su im potvrde i certifikati o znanju njemačkoga jezika.

Rastanak i odlazak iz Beča svima su teško pali. To je prekrasan grad s bogatom baštinom i potrebno je svakako više od dva tjedna da bi ga se razgledalo i upoznalo. Zato smo svi izrazili želju ponovno se naći i sljedeće godine na istom mjestu, ovoga puta na naprednom stupnju tečaja. Nadamo se da će se to i dogoditi, a ako ste zainteresirani, sve informacije možete pratiti na internetskoj adresi: <http://www.ffdi.hr/hpi>.

Zajednica p. Gabrića u Slovačkoj

Tomislav Magić, SJ

Tradicija je u isusovačkim kućama da u svibnju svaka zajednica ima jednodnevni do trodnevni izlet, popularno zvana "majalis". Najčešće se odlazi na različita mjesto u Hrvatskoj i, koliko je moguće, u susjedne provincije. Uz druženje posjećuju se kulturne znamenosti.

Skolastici filozofije iz Zagreba zajedno sa svojim superiorom, p. Daliborom Reničom, te p. Miroslavom Čadekom, posjetili su isusovce teologe u Bratislavi od 21. do 23. svibnja 2010. Domaćini su nam pripremili dobrodošlicu zajedno sa svojim

rektorm, p. Karлом Vilimom. Bila je to prilika za razmjenu iskustva, bolje upoznavanje jedne zajednice s drugom ne bili se postigla što bolja suradnja u budućnosti. U tim su se razmjena vidjele raspoloživost i spremnost obje zajednice. Trenutno je skolastik Peter Buša iz Slovačke kod nas na studiju filozofije. Takoder, upoznali smo mnoge kulturne znamenosti koje su obilježile povijest Bratislave, a u ono vrijeme i Europe. Posjetili smo Hrvatsko veleposlanstvo, gdje su nas lijepo primili i upoznali sa svojim radom na teritoriju Bratislave. Posljednji dan boravka iz Bratislave smo krenuli put Trnave. Ondje smo posjetili isusovačku zajednicu koja na tim prostorima djeluje te ostale kulturne znamenosti toga grada.

Zemlja polumjeseca i zvijezde i sveta zemlja Crkve

Mislav Skelin, SJ

Krajem lipnja ove godine sasvim neuobičajen i radostan povod odveo me zajedno sa skupinom talijanskih isusovaca u Tursku. Bio je to poziv na mlađu misu našegga subrata, isusovca Antuana Ilgita. Osim što nam je vrlo drag prijatelj, zanimljivost je i u tome da je Antuan prvi Turčin u povijesti Družbe Isusove. Njegovo krštenje prije trinaest godina bilo je okrunjenje duge nutarnje potrage za Božjom ljubavlju i blizinom koju je započeo u islamskoj vjeri u kojoj je odrastao sve do vremena u kojem je, kako sam kaže, upoznao "jednoga Boga kao brata, jednoga Boga prijatelja, jednoga poniznoga Boga koji daje da ga se jede i piće". U istoj kapelici u kojoj je kršten – Male Terezije od Djeteta Isusa u Ankari – 4. srpnja ove godine imao je svoju mlađu misu. Ta se kapelica nalazi u kući jedine isusovačke zajednice u Turskoj.

Ovo je putovanje pružalo još toga. Pohadao sam jednomjesečni tečaj turskoga jezika za strance u Ankari. Bio je to moj susret sa suvremenom Turskom i njezinim ljudima i kulturom i zapravo prvi susret s islamskim svijetom, ali i s malenom i raspršenom Crkvom koja živi u teškim uvjetima. Prema svemu tome želio sam otvoriti srce. Dručkije ne bi imalo smisla. Između mnogih st-

vari pamtit će posjet grobu islamskoga mistika Mevlane Rumija u gradu Koniji i snažno molitveno ozračje toga mjesta,

kao i ljubaznost kojom su nas primili profesori Islamskoga teološkog fakulteta u Ankari. Na svetkovinu Sv. Petra i Pavla imao sam milost biti na svetoj misi u Antiohiji Sirijskoj gdje se "učenici najprije prozvaše kršćanima" (Dj 11,26). U Tarzu, rodnome gradu sv. Pavla, čuli smo potresno svjedočanstvo dviju redovnica, jedinih kršćanki u gradu, koje Kristu služe jednostavno svojom prisutnošću na tome mjestu. Zatim svjedočanstvo u stijenama iskopanih, a danas napuštenih crkava u drevnoj Kapadociji čije freske još uvijek govore...

EJIF – Susret mladih europskih isusovaca u formaciji

Zvonimir Marinović, SJ

Svakoga se ljeta mladi isusovci iz europskih provincija okupljaju na zajednički susret. Ove sam godine bio izabran za sudjelovanje kao predstavnik hrvatskih isusovaca. Put me iz Zagreba prvo odveo do Ljubljane gdje sam se našao sa slovenskim skolastikom Rokom Bečanom te smo se zajedno uputili prema Palermu na Siciliji. Na odredište smo stigli 28. srpnja u večernjim satima. Nakon okrjepe večerom započelo je međusobno upoznavanje i druženje.

Okupilo nas se 22 skolastika, od toga dvojica gostiju, iz Vijetnama i Južne Koreje. Svatko se predstavio i ponudio ostale nečim tipičnim iz njegove zemlje; ja sam ponio bajaderu. Jezik sporazumijevanja bio je engleski. Gostoprimstvo nam je pružila naša zajednica u obrazovnom centru u Palermu (*Centro Educativo Ignaziano Palermo*). Sljedeća dva dana bila su rezervirana za predstavljanje provincija i upoznavanje isusovačke baštine Palerma. Na dan Sv. Ignacija prisustvovali smo svećanoj misi

u najstarijoj isusovačkoj crkvi u gradu te smo nakon euharistije imali svečani objed s članovima te zajednice.

Sljedeća su četiri dana bila rezervirana za forum na temu Vjera i kultura. Forum je vodio p. Jim Corkrey iz Irske provin-

cije. Upoznati smo s modernim težnjama društva i kulture s kojima se susreće kršćanstvo. Razgovarali smo o međusobnu odnosu vjere i kulture i njihovoj isprepletjenosti.

Nakon toga, 5. kolovoza, uputili smo se u gradić Altavilla Milicia blizu Palerma. Tu smo obavili godišnje osmodnevne duhovne vježbe. Kuća je bila okružena ma-

slinikom, stablima limuna i kaktusima. Prekrasno okružje za dublje poniranje u svoje dubine i za bliskiji osobni susret s Bogom. Dani su vrlo brzo prolazili u molitvama, meditacijama te zajedničkim misama i klanjanjima pred Presvetim. Duhovne su vježbe završile razgovorom u kojem su svи sudionici iznijeli ukratko svoj doživljaj vježba.

Duhovno okrijepljeni vratili smo se u Palermo jer nas je čekao još jedan zadatak, a to je izbor organizacijskoga odbora za sljedeće susrete. Sve se odvijalo po uzoru na izbore na našoj Generalnoj kongregaciji. Nakon uvodnoga objašnjenja o zadaćama organizacijskoga odbora upoznali smo se s procedurom. Slijedilo je pola sata osobne molitve te razgovori u četiri oka (takozvane murmuracije). To je bila prilika da se druge malo podrobnije upita o mogućim kandidatima i njihovim osobinama. Nakon poduzeća glasovanja izabrana su trojica novih članova organizacijskoga odbora: predstavnici Portugala, Slovačke i Švedske.

Nakon svih tih napora zaputili smo se na izlet u dolinu hramova u Agrigentu. Osim razgledavanja ostataka grčkih hramova, dio smo dana proveli na kupanju. Uglavnom, dobro smo se zabavili. Ali uskoro je došlo i vrijeme za rastanak. U tome radosnu ozračju rastali smo se i zaputili natrag u svoju provinciju obogaćeni novim iskustvom raznolikosti Družbe Isusove. Kako samo ta tri tjedna brzo prođoše!

Dan ignacijske duhovnosti i zajedničke duhovne vježbe

U Zagrebu na Jordanovcu 22. srpnja održan je Dan ignacijske duhovnosti. Tema ovogodišnjega susreta bilo je Duhovno vodstvo. Uvodno predavanje održao je p. Schneider.

"Traženje duhovne pomoći i savjeta izvorna je čovjekova potreba koja se temelji na ljudskoj naravi. Iskustvo svjedoči da čovjek nije samostatan, pogotovo to nije u duhovnim i religioznim problemima, pa očekuje i traži pomoći. Ljudi su se oduvijek utjecali pojedincima, koje su smatrali mudrijima i iskusnijima, za savjet i duhovnu pomoći. Ono je vezano uz isusovačku duhovnu tradiciju. Sv. je Ignacije bio pravi duhovni vođa. Činjenica je da je danas duhovno vodstvo u krizi." Nakon izlaganja slijedila je rasprava u manjim skupinama te završetak simpozija. Time su ujedno započele zajedničke duhovne vježbe za isusovce, koje je predvodio p. Macan. Duhovne su vježbe trajale do 30. srpnja te su završene, kako je to već tradicija, na Sljemenu zajedničkom proslavom svetkovine našega Utemeljitelja.

Naši novaci

Lukas Jovanović

Roden sam 17. srpnja 1990. godine u Puli, kao sin jedinac oca Ljubomira i majke Nataše, rođene Štorga. Živio sam u župi Galžana gdje sam primio sakramente krštenja, sv. pričestni i krizme. Osnovnu sam školu završio na Velome Vrhu, a srednju tehničku školu, smjer geodetski tehničar, u Puli. Tijekom školskoga razdoblja trenirao sam nogomet i karate te glumio u kazalištu.

Prve želje za svećeništvo i služenjem Gospodinu javile su se vrlo rano, dok sam bio ministrant. Tu meni dragu

službu vršio sam do osmoga razreda, a poslije sam prestao te se malo udaljio od crkve i Boga. Nakon srednje škole upisao sam se na studij informatike i povijesti umjetnosti u Rijeci. Tamo sam se ponovno vratio Crkvi i Bogu te mi se nanoovo vratila misao za služenjem Gospodinu. U tomu sam vremenu molio preko internetske stranice Prostor Duha, gdje se razmatraju čitanja iz Svetoga pisma. Pomoću te stranice, koju uredaju isusovci, stupio sam u kontakt s p. Čadekom te nakon malo boljega upoznavanja Družbe, a i preispitivanja sebe, stupio sam u novicijat.

Zahvaljujem svima koji su mi pomogli na mome duhovnom putu te bih za kraj preporučio i sebe i sve ostale novake u molitve.

Goran Kosić

Roden sam 14. studenog 1985. u Brčkom, u Bosanskoj posavini, od roditelja Mate i Marice. Djetiњstvo sam proveo u rodnom selu Bok kod Orašja, s roditeljima i bratom Zvonimirom. Roditelji su mene i brata odgajali u katoličkomu duhu. Prve sam sakramente primio u svojoj rodnoj župi Imena Marijina koju čine mjesta Oštara Luka i Bok.

Osnovnu sam školu završio 2000. u rodnom Boku i bio aktivan u ministarskoj skupini. Nakon završene osnovne škole odlazim u sjemenište

u Travnik gdje sam završio gimnaziju 2004. godine i uspješno maturirao. Nakon gimnazije odlazim na bogosloviju u Sarajevo kao kandidat za svećenika Vrhbosanske nadbiskupije. U Sarajevu sam završio četiri godine teologije nakon čega prelazim u Zagreb na FTI, na Jordanovcu. Teologiju sam završio i uspješno diplomirao ove godine.

Zvanje za svećenika počeo sam osjećati još za vrijeme osnovne škole i kao mini-

strant. Odlučio sam se za svećenički poziv jer sam htio biti dušobrižnik i pastir vjerničkih duša, ali i privesti vjeri one koji ne vjeruju. Tijekom svoje svećeničke formacije, i unatoč poteškoćama, rastao sam u zvanju i bio sve svjesniji što ono znači.

S Družbom Isusovom se prvi put susrećem u sjemeništu u Travniku gdje sam površno upoznao isusovce i njihovu karižmu. U Sarajevu sam još više produbio svoje znanje o isusovcima pomoću isusovačke literature i isusovaca s Grbavice koji su bili naši isповjednici. Na Jordanovaču sam najbolje upoznao isusovce: življnjem u kolegiju, ali i preko životopisa sv. Ignacija. Posebno su mi pomogli p. Ivan Antonović i p. Miroslav Čadek koji su mi svojom potporom i razgovorima pomogli da se odlučim za redovnički život.

U Družbu me privuklo zajedništvo koje povezuje i drži na okupu isusovce i tih i uporan rad za kraljevstvo Božje. Sredinom rujna ove godine stupio sam u novicijat u Splitu gdje će se nastojati izgraditi u duhu isusovačke karizme i duhovnosti te pokušati uz Božju pomoć dati onaj *semp magis* na slavu Božju.

Stanko Perica

Roden sam 8. ožujka 1983. u Rijeci. Roditelji Ivan i Margita su mene i mladu Katarinu od malena odgajali u katoličkoj vjeri. Stanovali smo u Viškovu, u predgradu Rijeke, te sam u tamošnjoj župi sv. Mateja apostola primio sakramente kršćanske inicijacije, a ujedno postupno rastao u razumijevanju vjere.

Osnovnu sam školu završio u Viškovu, a gimnaziju i pravni fakultet u Rijeci. Nakon toga sam u razdoblju od tri i pol godine radio u odvjetničkom uredu. Istodobno sam intenzivno sudjelovao u životu svoje župne zajednice, između

ostalog i kao tajnik župnoga pastoralnog vijeća, blagajnik župnoga Caritasa i liturgijski čitač. Potaknut ponajviše primjerom župnika p. Ivana Androića, MSC, i župnoga vikara vlč. Roberta Riemanna te misionara Krv Kristove iz Zagreba, s vremenom sam počeo razmišljati ne bi li duhovni poziv predstavljao ispunjenje moga životnog puta.

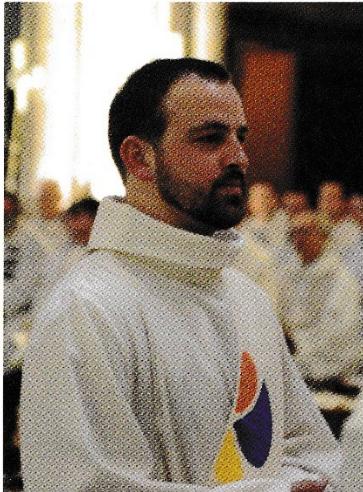
Zanimajući se za teološku literaturu, najviše sam bio oduševljen djelima poznatih isusovaca kao što su P. T. de Chardin, A. Bea, H. de Lubac, K. Rahner, J. C. Murray, C. M. Martini, A. de Mello i J. Sobrino. Ujedno sam bio fasciniran poviješću i apostolatom Družbe te njezinim djelovanjem u suvremenom svijetu. Stoga sam odlučio iskušati hoće li se i za mene naći kakvo mjesto u društvu Božjih ugodnika iz Družbe Isusove.

S tim sam se ciljem obratio isusovačko-mu promotoru zvanja p. Miroslavu Čadeku, napustio radno mjesto te u rujnu ove godine stupio u novicijat gdje, u skladu sa svojim skromnim mogućnostima, nastojim živjeti i djelovati na veću slavu Božju. Vjerujem da će se i po molitvama čitatelja Ignacijeva puta Gospodinu svijetiti obdariti me darom ustrajnosti na ovomu mom započetom putu i stoga vam unaprijed zahvaljujem.

Naši mladomisnici

Priredio: Tvrko Krželj, SJ

Tvrko Barun, SJ

Roden sam u Svetoj Nedjeli kraj Zagreba 1983. godine kao sedmo od dvanaestero djece mojih roditelja, prosvjetnih radnika. U duhovnom ozračju tradicionalne katoličke obitelji, gdje su zajednička obiteljska molitva i nedjeljna misa bile redovita praksa, rodilo se moje duhovno zvanje: već oko petoga razreda osnovne škole počeo sam učestalo odlaziti na susrete za osnovnoškolce na Fratrovcu kod isusovaca. Vodio ih je pokojni p. Stjepan Kuzmić. Na svim tim susretima uz obilje zabave, športa, prijateljstava i molitve, pater Kuzmić je uvijek imao jedno predavanje o duhovnom pozivu. Na jednomu od tih predavanja, dok je govorio o Božjem pozivu o svećeništvu, ja sam se u sebi pitao: Zašto i ja ne bih postao svećenik? I tako je sve počelo. Već tada, kao

12-ogodišnjak, rekao sam svojim roditeljima da želim otici u sjemenište kako bih postao svećenik.

Nakon završene osnovne škole ta mi se želja i ostvaruje i bivam primljen u isusovačko sjemenište u Zagrebu. Upisao sam se u Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju na Šalati. Tijekom te četiri godine poziv koji sam bio osjetio izgrađivao se i jačao. Na završetku srednje škole, godine 2002., ušao sam u novicijat Družbe Isusove. Za mene je to bilo vrijeme upoznavanja duhovnosti sv. Ignacija Lojolskoga, utemeljitelja Družbe, vrijeme osobnoga rasta u molitvi i vježbanja u životu u zajednici i praktičnim poslovima koji se pretpostavljaju za daljnje poslanje u Družbi. U to sam vrijeme, upoznavajući sebe, ali još više Krista Gospodina, proživio i iskustvo tridesetodnevnih duhovnih vježba koje su, vjerujem, promijenile moj život. Na kraju druge godine novicijata izrekao sam svoje predanje Bogu polažući zavjete poslušnosti, čistote i siromaštva.

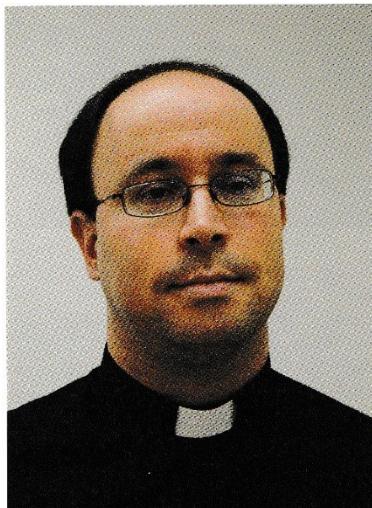
Slijedile su dvije godine studija filozofije na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. Zatim sam bio poslan u Bruxelles u regionalni ured Isusovačke službe za izbjeglice i raseljene osobe. Nakon godine dana rada i života u Bruxellesu, u rujnu 2007. poslan sam na studij teologije u Parizu.

Svih tih godina isusovačke formacije moji su me poglavari slali da sudjelujem u raznim pastoralnim aktivnostima: od rada sa srednjoškolcima, vođenja biblijske skupine vjeroučitelja do animiranja i vođenja duhovnih vježba. Uz to, posljednjih pet godina svoje znanje oko interne i svoju strast za novim tehnologijama

stavio sam u službu ignacijske duhovnosti uređujući molitvenu *web* stranicu Prostor Duha (www.prostorduha.net) i organizirajući duhovne vježbe preko interneta. Konačno, jedno od apostolskih djela u kojima s radošću sudjelujem više posljednjih godina jest i ljetni kamp za mlade Modrave.

U travnju ove godine, nakon tri godine teološkoga studija, zareden sam za dákona. Uspješno sam priveo kraju svoj studij i, nakon četiri godine izbivanja, vratio se u domovinu. Na blagdan Sv. Ignacija zareden sam za svećenika.

Nakon redenja prve službe koje sam preuzeo jesu služba kapelana mladih na župi Jordanovac i služba kapelana studenata na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove i na Zagrebačkoj školi ekonomije i manadžmenta.

Alan Modrić, SJ

Roden sam 14. veljače 1975. u Zagrebu. Osnovnu školu i gimnaziju završio sam u Zagrebu gdje sam i studirao na Prav-

nomu fakultetu prije ulaska u Družbu Isusovu. Prvi susret s isusovcima imao sam u gimnaziji kada su mi vjeroučitelji bili patri Stjepan Harjač i Stjepan Fridl i tada sam prvi put u životu počeo shvaćati ljepotu i dubinu svećeničkoga poziva i života. Međutim, u to vrijeme pomisao da ja krenem tim putem još nije bila u mome srcu. Ona se počela rađati tijekom trogodišnjega odlaženja na studentske vjeroučitelje susrete u rezidenciju Družbe Isusove u Palmotićevoj. Posljednjih devet mjeseci prije odlaska u isusovački novicijat volonterski sam radio na Radio Mariji i u susretima s predivnim ljudima kako na Radiju, tako i u Palmotićevoj, moj je život pomalo počeo dobivati novi tijek i sve više sam se približavao odluci da živim životom Kristova svećenika. Tu sam odluku konačno donio nakon hođašća u Medugorju 2001. godine, a 18. listopada iste godine stupio sam u Družbin novicijat.

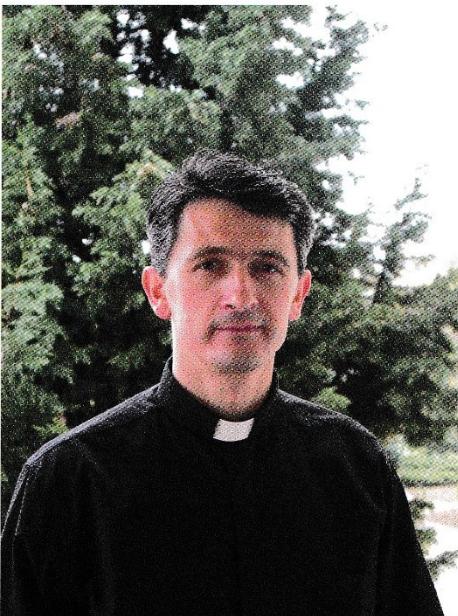
U Družbi je moja formacija tekla na ovaj način: dvije godine novicijata na Fratrovcu u Zagrebu, dvije godine studija filozofije na Jordanovcu, dvije godine magisterija (vrijeme apostolskoga rada) kao vjeroučitelj u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji u Osijeku i tri godine studija teologije na Papinskom Sveučilištu Gregoriana u Rimu. Zareden sam za dákona 6. travnja 2010. u crkvi Al Gesù u Rimu zajedno s jedanaestoricom subraće iz drugih provincija.

Sakrament svetoga reda primio sam polaganjem ruku pomoćnoga biskupa zagrebačkoga Valentina Pozaića, a nakon slavljenja mlade mise 19. rujna 2010. u župi sv. Leopolda Bogdana Mandića u Zagrebu vratio sam se u Rim na poslijediplomski studij iz kanonskoga prava.

Novi đakon

Smiljan Miličević, SJ

Roden sam u Broćancu kod Posušja, u Hercegovini, 29. studenoga 1972. kao najmlađe i četvrtu dijete majke Matije i oca Ljube. Vjernička mi je obitelj dala vjerski kršćanski životni svjetonazor. Ipak, moj duhovni život započinje poslije jednoga seminara 1993. kada sam došao u zajednicu Mir u Posušje. Te smo godine kao skupina otišli na jedan seminar tijekom vi-kenda na Kamen kod Splita. Voditelji su seminara govorili o Kristu kao ljubavi. Ta me je slika Krista toliko oduševila da je postojao kasnije samo jedan imperativ u mome životu, a to je doći do takva i imati takva Isusa "ljubavi". Naravno, onima koji ga traže, on uvijek uzvrati. U zajednici sam ostao sve do odlaska u novicijat.

Deset godina poslije, 10. srpnja 2003., bio sam u Opuzenu na ljetovanju u jednoj župi i tu sam doživio Božji poziv za svećeništvo. Iako mi se ovaj Božji naum u početku nije svidio, jer sam kao momak imao i drugih planova, on je na kraju pobijedio. Sv. Ignacije Lojolski bio je tema moga diplomskog rada s Teološkoga instituta u Mostaru tako da sam pisanjem diplomskoga upoznao sveca koji me oduševio i privukao u svoju Družbu. Diplomski rad i neki koji su prije postali isusovci utjecali su na mene tako da sam 2004. otišao u novicijat Družbe Isusove u Split.

Nakon novicijata otišao sam na Jordanovač, u Zagreb. Tu sam 2009. završio filozofiju i nadopunio teologiju. Poslije sam bio jednu godinu u magisteriju u našoj novoj isusovačkoj zajednici u Alagovićevoj, u Zagrebu. Za đakona sam zaređen 31. srpnja 2010. u Palmotićevoj. Kao đakon sada sam na župi Bezgrešnoga Srca Marijina na Jordanovcu.

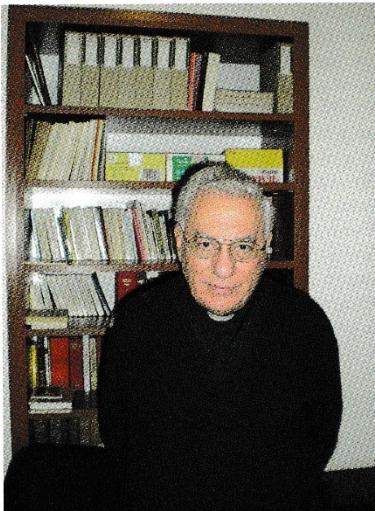
Naši slavljenici

Priredio: Tomislav Rukavina, SJ

50 godina svećeništva

p. Radojko Karaman, SJ

Došao je na mene red – slaviti 50. obljetnicu svećeništva. Čini mi se mnogo godina, a malo vremena – brzo je prošlo pet desetljeća od polaganja ruku nadb. Franje Šepera 28. srpnja 1960. u našoj bazilici.

Počelo je dvadesetak godina prije. Prvi susreti s oltarom – koliko se sjećam – dogodili su još u Nišu kada sam imao pet godina. Klećao sam za vrijeme večernjice pred pričesnom ogradom, zaspao i skljokao se. Mama je priskočila i sve je bilo dobro. Pamtim uskrsni oltar u Visu s očaravajućim mnoštvom uskr-

snih voštanica. Zatim onaj glavni oltar u šibenskoj katedrali iza kojega sam se prvi put ispoljedio. Ili onaj u dugopoljskoj "katedrali" gdje sam se prvi put pričestio i počeо svome stricu ministrirati (glagoljati).

Svećeništvo je sve dublje ulazilo u moj život. Brat Tomislav stupio je u splitsko sjemenište, stric don Šimun župnik u Dugopolju te nekoliko svećenika bili su bliski prijatelji naše obitelji. Svećenik je u mojoj obitelji bio u velikoj časti. Mučenička smrt strica župnika u Mosoru i stradanja brata bogoslova, silom partizana, još su me više priljubili uz oltar. Mnogo su mi značili razni časopisi koje je brat donosio, u kojima sam upoznao p. Antu Gabrića, poletnoga misionara. Usaporedo s time ministranski i sakramentalni život u svetištu Gospe Sinjske uz gotovo dnevno prijateljevanje s franjevcima, fra Vjekom Vrčićem i fra Stankom Petrovim, koji mi je pomogao povezati se s isusovcima u Splitu pa sam u 15. godini mogao stupiti u "prednovicijat" na Manuškoj poljani, a sljedeće godine u novicijat na Fratrovcu. Bilo mi je očito: svećenik isusovac i ništa drugo.

Dalje je sve išlo normalnim tijekom isusovačke formacije, osim što sam kao "remac dangubio" dvadeset mjeseci u JNA, a kao mladomisnik još dva mjeseca u rezervi.

Divno je biti Isusov svećenik i još k tome u njegovoj Družbi u kojoj sam našao: prije svega služenje Crkvi, vrhunsku Ignacijevu duhovnost, solidnu izobrazbu, odgovarajuće zajedništvo – *amici in*

Naši slavljenici

Domino – te mudru organizaciju. Posebno sam Bogu zahvalan što sam u Družbi susretao vrijedne svećenike i osobito časnú braću: jednostavne divne redovnike, ljude vjere i nesobične ljubavi. Dakako, to mi je bilo ponudeno, a drugo je pitanje koliko sam sva ta dobra iskorištavao – miserere mei, Deus!

Osim subjektivnih manjkavosti, objektivnih nije manjkalo. Teško poratno vrijeme vidno je kočilo normalnu formaciju mlađih isusovaca kao npr. sva se formacija odvijala pod pritiskom ateističkoga socijalizma u trokutu Fratrovac, Jordanovac, Palmotićeva. Prvi sam put izšao u bijeli svijet "preko plota FNRJ-a" u navršenoj 44. godini. No te su olovne godine imale i svoje prednosti: vrijedan suživot s Crkvom u Kroaciji koja je nosila svoj poratni križ.

Kao svećenik u Družbi veoma sam volio raditi s budućim svećenicima, sa škola-sticima na Jordanovcu, sa sjemeništar-cima na Šalati i Fratrovcu. Bilo je dosta naporno uz redovite poslove diplomirati povijest na Zagrebačkomu sveučilištu, sjemeništarcima predavati povijest i kao "žuntu" marksizam. U službi rektora i provincijala bilo je trenutaka raznih kušnja, ali i utjeche, osobito kada sam doživio iskrenu i velikodušnu suradnju ukućana.

Dosta su godina progutali poslovi koji po sebi nisu svećenički, ali su bili korisna prepostavka za rad drugih: dvadesetak godina u Knjižnici "Juraj Habelić" i usporedno 14 godina borbe za gradevinsku dozvolu i za izgradnju crkve s pastoralnim centrom, zgradom fakulteta i knjižnice na Jordanovcu. Mnogo mi je značilo što sam u to vrijeme svoje svećeništvo živo doživljavao kao povremeni isповjednik u Mariji Bistrici i posebno kao redoviti nedjeljni tijekom 15 godina u župnoj crkvi zagrebačkoga Retkovca.

50 godina u Družbi

p. Jerko Šimić, SJ

Na upit uredništva Ignacijskega puta kakov jubilej obilježavam ove godine i kako gledam na to, moram reći da nemam običaj izvanjski vidljivo obilježavati svoje jubileje. Tako će i moja pedeseta obljetnica Družbe, koja će biti 31. srpnja, na sam blagdan sv. Ignacija, proteći, nadam se, u ubočaju slavlju blagdana našega utemeljitelja u hrvatskoj Ateni – Dubrovniku – gdje sada i boravim.

Župa rođenja (Drinovci, Hercegovina) u vrijeme rane mi mladosti bila je pravi rasadnik duhovnih zvanja. Tetka mi je, časna sestra (franjevka), dosta pričala o raznim redovima u Crkvi i o svećeništvu pa sam imao priliku slušati i donekle upoznati karakteristike pojedinih redova. Na dječak kao i svaki dječak, imao sam raznih htijenja i želja. Kada je došlo vrijeme odluke, nešto me je guralo u Družbu, nisam razumio ni znao što me čeka – bilo je jače od mene. Nikome ne kazujući, javio sam se u Družbu. Taj doživljaj kao da me netko gura i vodi, a ja mu se morao prepustiti – gura me i vodi, kroz razne poteškoće, uz potporu naših u provinciji, sve do sada, a vjerujem i u budućnosti koja mi još preostaje. Mirne duše, moglo bi se reći, to me drži i čini duboko zadovoljnim.

Kada je došlo vrijeme preuzimanja poslova i služba u provinciji, glavne su mi bile: odgajatelj đaka u Dječačkomu sjemeništu, duhovnik đaka sjemeništaraca, zatim rad na župama i sve što župe zahtijevaju. Ta je unutarnja potpora dolazila do izražaja i u poslovima i službama koje sam vršio. Tako mi je i ova Svećenička godina poticaj da se, po mogućnosti, više predam onima kojima sam poslan.

Ljubav je prisilila samoga Boga da dode među ljude u liku Isusa Krista. Kroz tajnu Stvaranja, Utjelovljenja, Otkupljenja i Uskrsnuća Isus ostvaruje Očev plan te nam pokazuje što i kako nam je činiti na istinskomu uspjehu čovjeka i čovječanstva. Iz toga proizlazi živjeti život u njegovoj stvarnosti i njegovu onostranstvo i tako svjedočiti život koji nam je uskrslji Krist objavio. Vjerujem da će ljudi koji žive za druge uspjeti nanovo sagraditi ono što je egoizam rastocio. Stoga je vrijedno dati se u avanturu ljubiti čovjeka, odazvati se duhovnom pozivu, a pomoći uskrsloga Gospodina neće izostati.

Pridruži nam se

Crkva vas treba, računa s vama, i nastavlja vam se obraćati s pouzdanjem, osobito kada treba doprijeti do onih fizičkih i duhovnih područja kamo drugi ne stižu ili im to teže uspijeva. (Iz govoru sv. oca Benedikta XVI. 35. generalnoj kongregaciji Družbe Isusove, 21. veljače 2008.)

Papine riječi upućene Družbi sažeto ocravaju poslanje jednoga isusovca u današnjemu svijetu. Biti poslan, predati se spremno i velikodušno u Božje ruke, biti slobodan i služiti gdje god je veća potreba, na veću slavu Božju. U današnjemu svijetu i društvu u kojemu živimo mladi čovjek se zbog pomanjkanja smisla i životnih ideaala sve teže odlučuje na ovakvu životnu avanturu. Ako želiš pristupiti isusovcima, nećeš isključivo živjeti i raditi između četiri zida, nego u Redu čija je jedna od glavnih oznaka — pokretljivost! Ako je to što želiš i tražiš, možda je ovo prvi korak na putu tvoje odluke!?

Ako osjećaš da te Bog zove, spremno se odazovi i budi velikodušan! Pridruži nam se!

p. Miroslav Čadek, SJ

e-mail: miroslavsj@gmail.com

mob: 098/1822 144

095/8674 980

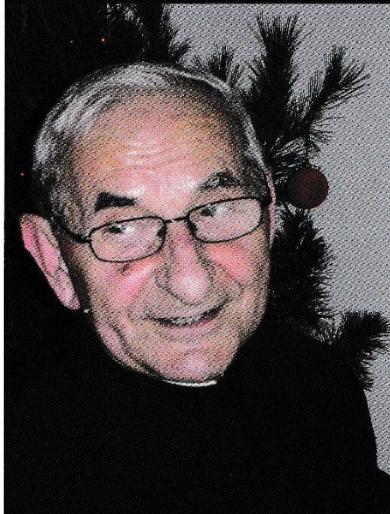
Naši pokojni

Priredio: Pero Vladić, SJ

p. Vladimir Vlašić, SJ

Roden je u brojnoj hercegovačkoj obitelji u Sovićima 20. veljače 1921. Nakon završene osnovne škole otac ga je planirao poslati na daljnje školovanje kod franjevaca na Široki Brijeg gdje zbog spletka okolnosti nije primljen. Na nagovor jednoga očeva prijatelja, talijanskoga trgovca koji je poznavao isusovce, upisuje se u travničku gimnaziju. Nakon mature 1940. osjetio je u sebi poziv da postane isusovac. U novicijatu na Fratrovcu je od 1940. do 1942., zatim studira filozofiju od 1942. do 1945. na Jordanovcu pa jednogodišnji magisterij u sjemeništu na Šalati. Teologiju je studirao od 1946. do 1950. na Bogoslovskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i na Filozofsko-teološkomu institutu u Zagrebu. Za svećenika je zaređen nakon treće godine teologije 14. kolovoza 1949. Mladi je misu zbog ondašnjih političkih prilika mogao slaviti u krugu obitelji u rodnim Sovićima tek 20. srpnja 1951. Kao mladi pater upisao je i diplomirao na Sveučilištu u Zagrebu i Sarajevu studij latinskoga, francuskog i talijanskog jezika.

Kao profesor predavao je u sjemeništima i pripadajućim gimnazijama u Dubrovniku (1951.–1961.) i Zagrebu na Šalati (1961.–1988.). Osim latinskoga, predavao je i društveno uredjenje, francuski jezik i povijest filozofije. Na Filozofsko-teološkomu institutu Družbe Isusove u Zagrebu neko je vrijeme bio predavač pedagogije. U više je navrata bio ravnateljem gimnazije i rektorm Međubiskupijskoga sjemeništa na Šalati gdje je bio omiljen i među nastavničkim osobljem i

medu učenicima. Zauzimao se da Nadbiskupska klasična gimnazija na Šalati dobije pravo javnosti, što je postignuto tek nakon pada komunizma. Koliko je bio cijenjen u svojim poslovima i poslagaju, dokaz su i njegovi prilozi za potrebne dokumente biskupske konferencije gledje odgoja sjemeništaraca i budućih svećenika i imenovanje Svetе Stolice za apostolskoga vizitatora Hercegovačke franjevačke provincije.

Posljednjih je godina ovozemnoga života obavljao svećeničku službu u Splitu, gdje je bio tražen ispojednik, posebno kod časnih sestara. Zbog zdravstvenih poteškoća premješten je u dom na Fratrovac gdje je 16. kolovoza 2010. umro u 90. godini života, 71. godini redovništva i 62. godini svećeništva.

br. Franjo Ereiz, SJ

Rođen je 11. studenog 1947. u Gornjoj Vrućici pokraj Teslića u župi Bežlja Vrhbosanske nadbiskupije u obitelji Ante i Ruže koji su imali trinaestero djece. Franjo je uz preporuku svoga župnika došao u Zagreb sa željom da postane redovnik, isusovac. U novicijat Družbe Isusove u Zagrebu stupio je 16. lipnja

1963. te je 8. rujna 1965. položio svoje prve zavjete. Nakon odsluženoga vojnog roka upisao je i završio srednju ekonomsku školu te je preuzeo službu pomoćnoga ekonoma u Provinciji. Posljednje je zavjete položio na blagdan Svih svetih Družbe Isusove 5. studenog 1978. u Za-

grebu. Najveći dio redovničkoga života, preko četrdeset godina, proveo je u Palmotičevoj kao ekonom Provincije.

Živio je svoje redovništvo kao draga, srdačna i otvorena osoba. Našao je i vremena da uživa u planinarenju i skupljanju ljekovitoga bilja. Posljednjih nekoliko godina života proveo je u Splitu kao ekonom i ministar kuće gdje je bio svakomu

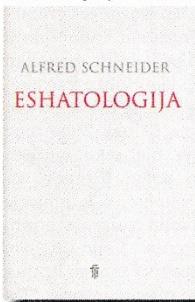
na usluzi. Zbog toga je bio jako omiljen i pravi primjer novacima s kojima je volio zaigrati stolni tenis. Volio je svoj poziv časnoga brata i o njemu govorio: "Da mene nema, moje bi poslove morao raditi neki svećenik te bi zapustio svoje svećeničke dužnosti. Eto, i sam sudjelujem u apostolskomu poslanju svoje subraće svećenika. I u tome nalazim potrebu svoga rada. Brat je kao svijeca na oltaru. Svijeći je na oltaru svrha da gori tako da je život časnoga brata poput svijecice koja izgara za druge."

Bolest ga je naglo stigla, ali on ju je prihvatio tražeći u svemu volju Božju. Preminuo je na Fratrovcu 24. rujna okrijepljen svetim sakramentima. Pokopan je na Mirogoju, gdje su ga ispratili njegova subraća isusovci, brojna rodbina i mnogi znanci.

Naša izdanja

Eshatologija

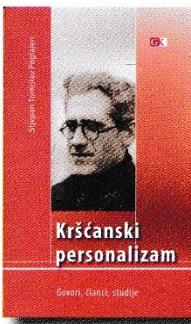
Autor je našao izvor za pisanje ove knjige u eshatologiji Josepha Ratzingera. Proučio ga je, satkao na njegovu teme-

lju svoja predavanja, poslije i skripta. Ugradio je u nju i spoznaje drugih teologa, osobito teologiju smrti Karla Rahnera. Kod Ratzingera autor nalazi neka svojstva kojima se čovjek može povjeriti i naći odgovore na temeljna životna pitanja. On jasno razlikuje ono što je siguran sadržaj vjere od onoga što ljudi tumačenjem toj vjeri dodaju. Jer vjera ne daje odgovor na sva pitanja, osobito ne na području eshatologije, često ona samo pokazuje pravac u kojemu čovjek može tražiti daljnja rješenja. Ratzingerovo se tumačenje eshatoloških sadržaja tako temelji na Božjoj riječi, ne samo na onoj izgovorenoj u biblijskim tekstovima, nego i na onoj dogodenoj u povijesti Božjega naroda, te je njegovu citatelju Božja riječ doista glavni autor. To je osobito važno u eshatologiji. Njezine su spoznaje plod povijesnoga razvoja i upravo po tome dar Božje objave.

Stjepan Tomislav Poglajen

U ovoj su knjizi pod uredničkim vodstvom patrija Ivana Šestaka, SJ, predstavljeni članci Stjepana Tomislava Poglajena vezani uz duhovnost i domoljublje, antitotalitarizam te socijalnu misao, a njihova je nit poveznica kršćanski personalizam, pravac unutar povijesti filozofije 20. stoljeća koji je u središte zanimanja stavio osobu.

Stjepan Tomislav Poglajen je bio katolički svećenik, misilic, urednik, organizator, protivnik svih totalitarnih sistema, osobito komunizma, čiji slom u vlastitoj domovini nažalost nije dočekao te pobornik Katoličke akcije – bio je dugo vremena nakon Drugoga svjetskoga rata gotovo posve nepoznat hrvatskoj javnosti. No njegova misao i djelovanje zaslužuju da ih se upozna i dostojno vrjednuje, čemu pridonosi i ova knjiga.

Priredio: Peter Buša, SJ

Iz Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku

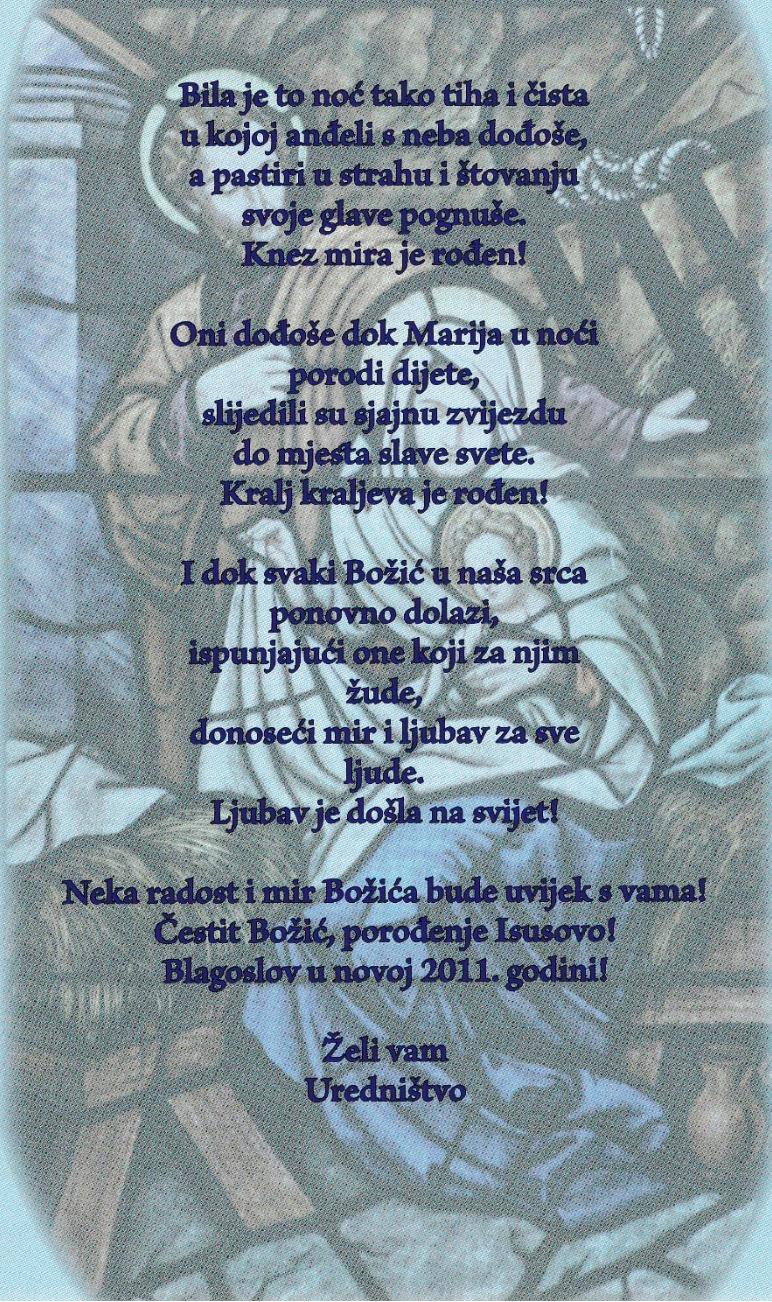
Marija-Margarita Klobučar

Od 7. do 11. rujna ove godine se u Minsk u Glubokoye u Bjelorusiji održavao Medunarodni katolički festival kršćanskog filma *Magnificat* koji je nastao pod pokroviteljstvom i potporom Bjeloruske biskupske konferencije. Na festivalu je sudjelovao film naše klasnične gimnazije "Ni žene ni plača" koji govori o mladenačkom shvaćanju celibata i seksualnosti općenito. Film je nastao 2009. godine kao projekt filmske skupine *Semper in motu* koju čine učenici Isusovačke klasične gimnazije s pravom javnosti u Osijeku. Film "Ni žene ni plača" nagrađen je kao najbolji debitantski film na festivalu.

U siječnju 2009. godine mentorica, profesorica Vera Bilandžić, snimatelj Dominik Knezović i ja, redateljica Marija-Margarita Klobučar, upustili smo se u prikupljanje materijala za kratki dokumentarni film o celibatu i mladenačkom shvaćanju seksualnosti. Pred nama je bilo mnogo pitanja i mnogo posla. Razgovarali smo s učenicima naše škole koji su nam poslužili kao slika današnjega svijeta mlađih u kojem je malo tko (po-hvala iznimkama) spremna žrtvovati se za prave kršćanske vrijednosti, za više ideale. U Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu svoje shvaćanje celibata i općenito svoga poziva s nama je podijelio bogoslov Gabrijel Lukač, a teološko objašnjenje celibata dao nam je profesor na KBF-u u Đakovu, doc. dr. sc. Ivica Raguž. Kako bismo temu celibata prikazali iz više gledišta, razgovarali smo s pedagogicom Karolinom Jukić, grkokatoličkim svećenikom, vlč. Ljubomirom Sturkom, te s bivšim sjemeništarcem, a sadašnjim

profesorom u IKG-u, Alenom Šimićićem. Kako smo uopće dospjeli do toga festivala? Nakon što je film "Ni žene ni plača" bio prikazan i dobio pozitivne kritike na Državnoj smotri LiDraNo u Puli, odlučili smo poslati ga na Filmsku reviju mladeži u Karlovac gdje smo dobili nagradu za najbolji dokumentarni film. Film je također bio prikazan na katoličkom festivalu u Ni-epokalanowu u Poljskoj gdje su ga organizatori bjeloruskog festivala zamijetili i pozvali nas u Bjelorusiju. Općenito je vladala ugodna atmosfera i mi, sudionici, imali smo vremena upoznati se međusobno, družiti, izmenjivati dojmove, iskustva... Sudjelovali su predstavnici producijskih kuća iz Italije, Litve, Rusije, Bjelorusije, Poljske, Australije, Latvije, Ukrajine, Indije, Španjolske, Georgije (sjeverno od Turske), Kanade, Njemačke. Budući da su ostali sudionici bili odrasli ljudi kojima film više nije samo hobi, nego i posao, nagrada koju smo dobili jako nas je iznenadila, ali i prizvala u misli riječi sv. Pavla: "Propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom" (2 Tim 4,2).

Bila je to noć tako tiha i čista
u kojoj anđeli s neba dodoše,
a pastiri u strahu i štovanju
svoje glave pognuše.
Knez mira je rođen!

Oni dodoše dok Marija u noći
porodi dijete,
slijedili su sjajnu zvijezdu
do mjesta slave svete.
Kralj kraljeva je rođen!

I dok svaki Božić u naša srca
ponovno dolazi,
ispunjajući one koji za njim
žude,
donoseći mir i ljubav za sve
ljude.
Ljubav je došla na svijet!

Neka radost i mir Božića bude uvijek s vama!
Čestit Božić, porodenje Isusovo!
Blagoslov u novoj 2011. godini!

Želi vam
Uredništvo